

ПРОЛОГ

Сан-Франциско

Весна 1995 року

Окружний прокурор Карл Ендрюс лютував.

– Що, чорт забирай, тут коїться? – викрикував він. – Три людини живе під одним дахом і працює в одній лікарні. Через одну з них ту лікарню ледь не закривають, друга вбиває пацієнта за мільйон доларів, а третя – мертва.

Ендрюс зупинився, щоб глибоко вдихнути.

– І всі вони жінки! Три кляті жінки-лікарки! Преса ставиться до них, як до зірок. Вони на всіх каналах. На «60 хвилин» про них репортаж. Барбара Волтерс узяла в них інтерв'ю. Яку б газету чи журнал не взяв до рук, усюди їхні фото чи якась історія про них. Б'юся об заклад, що Голлівуд зніме про них фільм, де цих сук перетворять на героїнь! Не здивуюся, якщо їхні обличчя розмістять на поштових марках, як Преслі. Ну, бачить Бог, я цього не дозволю!

Він ударив кулаком по фотографії жінки на обкладинці журналу «Тайм». У підписі йшлося: «Докторка Пейдж Тейлор: Ангел Милосердя чи Слуга Диявола?».

– Докторка Пейдж Тейлор, – голос окружного прокурора сповнився огиди. Він повернувся до Ґаса Венебла, головного прокурора: – Я передаю цю справу тобі, Ґасе. Мені потрібен обвинувальний вирок. Убивство першого ступеня. Газова камера.

– Не хвилюйся, – тихо промовив Ґас Венебл. – Я про все подбаю.

Спостерігаючи за докторкою Пейдж Тейлор у залі суду, Ґас Венебл думав: «На вигляд вона не вразлива перед судом присяжних». Потім усміхнувся до себе. «Ніхто не застрахований від присяжних». Вона була висока й струнка з приголомшливими темно-карими очима, що вирізнялися на блідому обличчі. Байдужий спостерігач назвав би її привабливою жінкою. Більш уважна людина могла помітити щось інше: у ній співіснували всі етапи життя. Радісне дитяче захоплення накладалося на сором'язливу невпевненість підлітка й мудрість та біль дорослої жінки. У її погляді крилася невинність. «Вона з тих дівчат, – цинічно розмірковував Ґас Венебл, – яких чоловік із гордістю привів би знайомити з матір'ю. Якщо б його матері подобалися холонокровні вбивці».

У її очах ховалося ледь не моторошне відчуття відстороненості, свідчення того, що докторка Пейдж Тейлор замкнулася від світу глибоко в собі, думками перемістилася до іншого місця й часу, далеко від холодної та бездушної судової зали, де її ув'язнили.

Судовий процес відбувався у поважному старому Залі правосуддя на Браянт-стріт. Будівля, у якій розташовувався Вищий суд та окружна в'язниця, – похмура споруда, сім поверхів заввишки, зведена з квадратного білого каменю. Відвідувачі, що прибували до будівлі суду, минали електронні контрольно-пропускні пункти. Нагорі, на третьому поверсі, розташовувався Вищий суд. У судовій залі 121, де розглядали справи про вбивства, біля задньої стіни, на фоні американського прапора, стояла суддівська трибуна. Ліворуч від трибуни розмістилася лава присяжних, а в центрі зали – два столи, розділені проходом: один для прокурора, інший – для захисту.

Зала суду кишіла репортерами й тими глядачами, яких приваблюють трагічні дорожні аварії чи вбивства. Як для судових процесів у справах про вбивство, цей вирізнявся ефектністю. Прокурор Ґас Венебл був ще тим: кремезний, наче гора, з розкішною сивою шевелюрою, борідкою і шляхетними манерами господаря південної плантації, хоч ніколи й не бував на Півдні.

Він випромінював ледь помітне збентеження і розум мав, наче комп'ютер. Його фірмовим стилем як улітку, так і взимку був білий костюм і старомодна сорочка з жорстким коміром.

Адвокат Пейдж Тейлор, Алан Пенн, був цілковитою протилежністю Венебла: невисокий й енергійний, мов акула, що заробив репутацію численними виправдальними вироками для своїх клієнтів.

Ці двоє чоловіків раніше вже зустрічалися в суді, тож побудували стосунки на основі вимушеної поваги та глибокої недовіри. На диво для Венебла, Алан Пенн завітав до нього за тижень до початку судового процесу.

– Я прийшов сюди, щоб зробити тобі послугу, Гасе.

«Бійся адвокатів, що дари приносять».

– Що у тебе на думці, Алане?

– Зрозумій правильно, я ще не обговорював цього зі своєю клієнткою, але припустімо, – це лише припущення, – що я зможу переконати її визнати провину за зменшенням обвинуваченням і зекономити штату витрати на судовий процес?

– Ти хочеш поторгуватися за угоду про визнання провини?

– Так.

Гас Венебл схилився над столом, щось шукаючи.

– Не можу знайти чортів календар. Знаєш, яка сьогодні дата?

– Перше червня. Чому ти питаєш?

– Бо якоїсь миті я подумав, що вже настало Різдво, інакше ти б не просив у мене такого подарунка.

– Гасе...

Венебл нахилився вперед у кріслі.

– Знаєш, Алане, зазвичай я пішов би тобі назустріч. Правду кажучи, мені б хотілося зараз рибалити десь на Алясці. Але моя відповідь – ні. Ти захищаєш холоднокрівну вбивцю, яка прикінчила безпорадного пацієнта за гроші. Я вимагатиму смертної кари.

– Я вважаю, що вона не винна і...

Венебл пирхнув коротким й гучним сміхом.

– Не вигадуй. Ніхто в це не вірить. Справа писана чорним по білому. Твоя клієнтка винна, як і Каїн.

– Поки її не засудять присяжні, Гасе.

– Так і буде... – він зробив павзу. – Я не сумніваюся.

Спровадивши Алана Пенна, Гас Венебл прокручував у пам'яті їхню розмову. Те, що Пенн до нього прийшов, свідчило про його слабкість. Він знав, що ніяк не зможе виграти суд. Гас Венебл думав про неспростовні докази в нього на руках, свідків, яких збирався викликати, і відчував неабияке задоволення.

Не було жодних сумнівів: на докторку Пейдж Тейлор чекає газова камера.

Сформувати склад присяжних виявилось не так уже й легко. Справа місяцями була на перших шпальтах газет. Холоднокрівність убивства вкликала потужну хвилю гніву.

Суддею призначили Ванессу Янг – сувору й обдаровану темношкіру юристку, якій пророкували посаду у Верховному суді США. Вона не славилася терпеливістю до адвокатів і мала запальний характер. Серед судових адвокатів Сан-Франциско побутувала приказка: *якщо твій клієнт винен і ти прагнеш помилування, тримайся якомога далі від судової зали судді Янг.*

У день початку судового процесу суддя Янг викликала адвоката й прокурора до свого кабінету.

– Ми домовимося про кілька чітких правил, джентльмени. З огляду на серйозність цього суду, я готова піти на певні поступки, щоб забезпечити справедливий процес для обвинуваченої. Але попереджаю: не намагайтесь цим скористатися задля власної вигоди. Це зрозуміло?

– Так, ваша честе.

– Так, ваша честе.

Гас Венебл закінчував вступну промову.

– Тож, леді та джентльмени присяжні, сторона обвинувачення доведе, так, доведе, поза розумним сумнівом, що докторка Пейдж Тейлор убила свого пацієнта Джона Кроніна. Вона не лише скоїла вбивство, але й зробила це заради грошей... купи грошей. Вона позбавила життя Джона Кроніна за один мільйон доларів.